

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 1662 van 11 september 2007
in de zaak X/ IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Egyptische nationaliteit, op 3 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas aan de grondslag van het asielrelaas luidt als volgt:
“U, die verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Naja Hammadi. U zou een koptisch orthodoxe christen zijn en zou als vertegenwoordiger van een bedrijf hebben gewerkt. Op 6 maart 2006 zou de familie van een buurmeisje, (A.), naar uw huis zijn gekomen en zou u er tegenover uw moeder valselijk van hebben beschuldigd een relatie te hebben met (A.). U zou haar zwanger hebben gemaakt. U zou op dat moment aan het werken zijn geweest, maar uw moeder zou u hebben gewaarschuwd niet naar huis te komen. U zou haar echter niet hebben gelooft en toch naar huis zijn gegaan. Kort nadat u thuis aankwam, zouden (A.) en meerdere familieleden u, uw broer en uw moeder hebben aangevallen. Jullie zouden beledigd en geslagen zijn en men zou u hebben gezegd dat u met (A.) moest huwen en u zich moest bekeren tot de islam. U zou ontkend hebben dat u een relatie had met (A.), maar uiteindelijk zou u uit angst hebben ingestemd met het huwelijk. U zou een paar dagen tijd hebben gevraagd om alles voor te bereiden. Nadat ze waren weggegaan, zou u hebben beslist om onder te duiken in het klooster Bishouyi in Alexandrië. Daar zou immers een neef van uw vader zijn ingetreden, vader (I.). U zou dezelfde nacht naar het klooster zijn gegaan en u zou er ongeveer drie maanden zijn ondergedoken. Vader (I.) en de abt van het klooster zouden u

hebben gezegd dat er geen andere mogelijkheid was voor u dan dat u Egypte zou verlaten. Op 15 juni 2006 zou men u van het klooster naar een container in een garage in Alexandrië hebben gebracht. U zou in de container op een boot zijn terechtgekomen en zo Egypte hebben verlaten. Op 22 juni 2006 zou u in België zijn aangekomen en diezelfde dag heeft u hier asiel aangevraagd."

2. Verzoeker formuleert geen opmerkingen over deze feitenweergave.
- 2.1 Verzoeker voert de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel en van de motiveringsplicht, opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.
- 2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. (R.v.St., X., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., X., nr. 167.852, 15 februari 2007).
Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

- 3.1 De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:
"Daar uw asielmotieven duidelijk blijken uit het administratief dossier beslist de Commissaris-generaal u niet op te roepen voor een bijkomend gehoor. Vooreerst moet worden opgemerkt dat er twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. U heeft in de loop van uw asielprocedure immers tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen afgelegd die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen. Zo verklaart u, wanneer u spreekt over het incident met de familie van (A.), tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u persoonlijk de deur ging opendoen toen deze familie u aanviel (CG p.14). Tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u, in strijd hiermee, dat het uw broer was die de deur ging opendoen (DVZ p.14). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd over de redenen waarom u valselijk werd beschuldigd. Zo verklaart u tijdens uw gehoor in dringend beroep zeer duidelijk dat de reden voor de valse beschuldiging eruit bestond dat men u wilde dwingen zich te bekeren tot de islam. Dit zou onmiddellijk duidelijk zijn geweest omdat de vader van (A.) u direct verplichtte zich te bekeren zodat het aantal moslims zou stijgen. U was immers een goede man die goed verdiende en een goede toekomst had (CG p.7, 10). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd dezelfde vraag gesteld en toen wist u niet wat de reden was. U kon evenmin antwoorden op de vraag waarom ze geen moslim zouden beschuldigen de vader te zijn (DVZ p.15). Het is uiterst bevreemdend dat u toen niet op deze vraag kon antwoorden terwijl u dat in dringend beroep plots wel kan. Het gaat immers om de kern van uw vluchtmotieven. U haalde op een ander moment bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel aan dat u zich zou moeten bekeren (DVZ p.14), maar aangezien deze bekering verplicht is voor elke niet-moslim die met een moslimsvrouw wil huwen, houdt dit niet in dat de bekering de reden van de beschuldigingen was. Het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de expliciete vraag naar de reden van de valse beschuldiging niet aangaf dat het erom ging u, als christen, te doen bekeren tot de islam, doet vermoedens rijzen dat u de kern van uw relaas in de loop van de asielprocedure heeft trachten aan te dikken. Uw verklaring dat u bij het eerste interview moe was (CG p.15), is geen afdoende

verklaring voor dergelijke oncoherente verklaringen. U heeft ook onsamenhangende verklaringen afgelegd over het begin van uw problemen. Iemand van de familie zou naar u thuis zijn gekomen en zou u er toen tegenover uw moeder valselijk van hebben beschuldigd (A.) zwanger te hebben gemaakt. Tijdens uw gehoor in dringend beroep verklaart u niet te weten wie van deze familie precies uw moeder hierover kwam inlichten (CG p.8). Tijdens uw gehoor tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u echter dat het (A.)'s vader was die dit kwam zeggen (DVZ p.13). Ook al zou u zelf niet aanwezig zijn geweest, dan nog kan worden verwacht dat uw verklaringen hierover coherent zijn. Het gaat immers over het begin van uw problemen.

Wat er ook van zij, er moet worden vastgesteld dat u opmerkelijk vaag blijft over meerdere elementen in uw vluchtrelaas en onvoldoende ernstige aanwijzingen heeft dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève hoeft te koesteren. Zo moet worden opgemerkt dat u in de periode toen u nog in Egypte was, geen pogingen heeft ondernomen om uw problemen in Egypte op te lossen. U kan alleen zeggen dat men u in het klooster zei dat u het land moest verlaten. U kan niet zeggen of u andere opties hebt overwogen. U zou geen poging hebben ondernomen om via een of andere persoon, organisatie of instantie een oplossing te zoeken (CG p.12). Het is evenzeer opmerkelijk dat u in de drie maanden dat u was ondergedoken in het klooster, evenmin pogingen heeft ondernomen om nieuws te krijgen over de verdere evolutie van uw zaak. Uw verklaring dat u niemand van uw familie of vrienden kon contacteren omdat de familie van (A.) iedereen van hen langsging of ieders telefoon zou afluisteren, is niet erg overtuigend, temeer daar dit slechts een vermoeden is (CG p.15). Bovendien blijkt u na uw vertrek uit Egypte wel contact te hebben opgenomen met uw familie. De informatie die u sinds uw vertrek over de verdere afwikkeling van uw zaak, heeft vernomen is echter ook zeer vaag. U weet alleen dat de familie van (A.) u meermaals thuis komt zoeken. U weet niet hoe vaak dit gebeurt, of wanneer ze de laatste keer zijn gekomen (CG p.2). Het feit dat u na al die tijd niet heeft geprobeerd meer informatie over uw problemen te bekomen, is uiterst opmerkelijk. Zelfs tijdens dat eenmalige contact met uw moeder heeft u nauwelijks iets gevraagd. Bovendien verklaart u later tijdens het gehoor dat uw moeder u zou hebben gezegd dat "ze" u zoeken. U zou nooit hebben gevraagd wie "ze" zijn. U beweert dat de politie u ook zoekt, maar ook dit is een vermoeden van uzelf en u heeft hier geen bevestiging van gekregen (CG p.16). Het feit dat u amper geïnformeerd heeft naar de verdere afwikkeling van uw zaak, is allerm minst een aanwijzing dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève dient te koesteren. Het is zeer opmerkelijk dat u zo ongeïnteresseerd bent in het verdere verloop van uw zaak.

Verder moet worden vastgesteld dat u opmerkelijk vaag blijft over de situatie van (A.). U heeft hier niet meer naar geïnformeerd en verklaart dat het u niet interesseert. U weet niet of ze daadwerkelijk zwanger was, of ze nu eventueel een kind heeft, of ze gehuwd is (CG p.10). U verklaart dat het u niet interesseerde aangezien u nu in België bent. Aangezien haar situatie de oorzaak zou zijn van uw problemen, kan worden verwacht dat u een poging zou hebben ondernomen hiernaar te informeren. Een eventuele oplossing voor haar situatie zou immers ook uw problemen kunnen oplossen en is zodoende allerm minst van belang ontdaan. Bovendien moet worden opgemerkt dat u eerder vaag blijft over de banden van de familie van (A.) met de autoriteiten. U verklaart dat de familie van (A.) zoveel leden telt die voor de overheid werken, gaande van politieagenten tot generaals en voorzitters van een rechtbank, maar u kan dit niet preciseren. Wanneer u wordt gevraagd wie bij de politie werkte of wie precies generaal of voorzitter van een rechtbank was, kan u niet antwoorden (CG p.14). Zelfs over de functies van de broers van (A.) blijft u eerder vaag. U kan zeggen dat (A.) een procureur is, maar u kan niet zeggen waar. Van (A.) kan u alleen zeggen dat hij bij de belastingen werkt (CG p.9-10). Aangezien u deze band van de familie met de autoriteiten aanhaalt wanneer u het over uw vrees heeft, mag worden verwacht dat u hier preciezere informatie over kan opgeven. Daarnaast moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen met betrekking tot de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of element hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals

bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u heeft voorgelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier wijzigen. Het zijn uw identiteitskaart, rijbewijs en attest van vrijstelling van legerdienst."

- 3.2 Verzoeker stelt dat zijn verklaringen wel degelijk voldoende ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

De door de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid inzake wie de deur opendeed, is volgens hem niet ernstig genoeg om zijn integrale asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen en heeft niet te maken met de kern van zijn relaas.

Verzoeker verklaart dat de Commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout maakt door te stellen dat hij onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd, daar hij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal een plausibele uitleg gaf voor dit verschil, namelijk dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken mentaal niet in staat was om een heldere beschrijving te geven en een traumatische ervaring heeft meegemaakt, zodat zijn antwoord dat hij niet wist waarom de familie van A. hem zocht moet worden gezien als een uiting van onmacht en onbegrip.

Verzoeker betoogt dat er voor hem, die nog in een verwerkingsproces zit, als christen geen effectieve manier was om aan nuttige en bruikbare informatie te geraken aangaande de situatie van A. Hij stelt dat hij geen verdere informatie kan geven omtrent de familieleden van A. en hun banden met de autoriteiten omdat hij deze familieleden niet persoonlijk kent.

Door verzoeker niet uit te nodigen voor een gehoor "ten gronde" en zich te beperken tot zijn verklaringen in "dringend beroep" heeft de Commissaris-generaal niet op een zorgvuldige en diligente wijze gehandeld.

- 3 De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van

zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).

De Raad stelt vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot:

- de personen die bij zijn moeder zouden zijn langsgesproken aangezien hij, enerzijds, verklaarde hij dat zijn moeder hem telefoneerde om te melden dat *de vader van A.* naar hun huis was gekomen en beschuldigingen en bedreigingen had geuit (administratief dossier, stuk 15, p.13) en, anderzijds, later beweerde dat zijn moeder zei dat de *verwanten van A.* waren gekomen, de mensen rond A. en ze niet preciseerde wie er was gekomen (administratief dossier, stuk 7, p.8). In de door hem ingevulde vragenlijst, verklaarde

- verzoeker dat zijn moeder zei dat de *ouders van A.* waren langsgesproken (administratief dossier, stuk 4, p.1);
- tot de gebeurtenissen die zich 's avonds zouden hebben voorgedaan aangezien hij verklaarde dat hij bezig was met het inpakken van zijn kleren, dat er hard op de deur werd geklopt en zijn broer M. de deur opende (administratief dossier, stuk 15, p.14) terwijl hij, in tegenstelling hiermee, later stelde dat hij zelf de deur opende, ontkende dat hij had verklaard dat zijn broer de deur opende en verklaarde hij dat hij zelfs aan zijn broer zei: *"Ik ga de deur openen"* (administratief dossier, stuk 7, p.14);
 - het bezoek van de familie van A daar hij, enerzijds, verklaarde dat de familie van A. binnenkwam, dat A. hen allemaal begon uit te schelden en te vernederen, dat A. zei dat hij een leugenaar was, dat hij antwoordde dat A. een leugenaarster was en dat ze plots werden aangevallen door de mannen van de familie van A. (administratief dossier, stuk 15, p. 14) en, anderzijds, later verklaarde dat ze hem en zijn familie hebben vastgegrepen en zijn beginnen slaan, nog voor iets te hebben gezegd (administratief dossier, stuk 7, p.14).

Deze tegenstrijdigheden vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kern van verzoekers asielaanvraag, aangezien de beweerde beschuldiging en bedreigingen de directe en enige aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (R.v.St., X., nr. 163.364, 10 oktober 2006; R.v.St., X., nr. 150.135, 13 oktober 2005).

Verzoekers weerlegging van de motivering omtrent het feit dat hij geen beroep deed op de autoriteiten alvorens te vluchten omdat dit "niet realistisch, onredelijk en derhalve onaanvaardbaar" is, ondermeer omwille van familiebanden van A. met de autoriteiten die hij echter slechts uitermate vaag kan duiden, betreft een bewering, die niet gestaafd wordt met enig begin van bewijs.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

- 5.1 Verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel is ongegrond. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St., X., nr. 82.301, 20 september 1999). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aanvaard aangezien de bestreden beslissing om bovenvermelde redenen geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.
- 6.1 Verzoeker stelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat het Commissariaat-generaal een vollediger onderzoek ten gronde diende te wijden aan alle gegevens van het dossier, rekening houdend met zijn opmerkingen en argumenten, en dat het Commissariaat-generaal hem een tweede maal had moeten horen, is ongegrond. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de

bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meerbepaald de verhoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en van het Commissariaat-generaal en de door verzoeker ingevulde vragenlijst, en dat verzoeker tijdens de verhoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker ondertekende het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij te kennen gaf dat de door hem verstrekte inlichtingen op recht zijn. Hij maakte geen opmerkingen betreffende het verhoor bij het Commissariaat-generaal. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (R.v.St., X., nr. 169.222, 21 maart 2007; R.v.St., X., nr. 165.215, 28 november 2006). Artikel 6 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2003 (B.S., 27 januari 2004) voorziet geen verplichting om betrokkene een tweede keer te horen. Paragraaf 1 van voormeld artikel stelt immers: "De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker *minstens eenmaal* op voor gehoor". Het zorgvuldigheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

1. Verzoeker stelt dat zijn asielrelaas beantwoordt aan artikel 48/4, §2, b, van de voormelde wet van 15 december 1980 en dat hij bij een eventuele terugkeer naar Egypte het slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.
2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b, op geen andere feiten beroept dan deze van zijn asielrelaas. Gezien het ongeloofwaardige karakter van dit relaas, kan hem derhalve de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, §2, b, van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 september 2007 door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.